

Arrest

nr. 118 502 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juni 2013 dienen beide verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. De Belgische autoriteiten richten op 8 augustus 2013 aan de Zwitserse autoriteiten een overnameverzoek in toepassing van artikel 9(2) van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling voor een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

De Zwitserse autoriteiten stemden op 22 augustus 2013 uitdrukkelijk in met het overnameverzoek.

1.3. Op 16 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste verzoeker een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op diezelfde dag aan de eerste verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

*naam : (...) voornaam : (...) geboortedatum : (...) geboorteplaats : **Karachi** nationaliteit : **Pakistan**
die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **ZWITSERLAND** toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel **9(2)** van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.*

De betrokkene, zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen vroegen op 24.06.2013 asiel. Bij zijn aanmelding legde de betrokkene geen enkel identiteits- of reisdocument voor. De betrokkene werd op 26.06.2013 gehoord en verklaarde dat hij op 17.06.2013 van Karachi (Pakistan) naar Zurich (Zwitserland) reisde via Dubai (VAE) reisde. Hij kwam naar eigen zeggen op 18.06.2013 aan in Zwitserland en reisde nog diezelfde dag door naar België, waar hij op 20.06.2013 aankwam. Hij voegde toe dat hij zijn eigen paspoort overhandigde aan een "trafikant", die voor een visum zorgde. De betrokkene stelde niet te weten welk land het visum verstrekke. Volgens de betrokkene bleef zijn paspoort in handen van de "trafikant". Hij verklaarde verder dat hij in januari of februari 2013 al een keer naar Zwitserland reisde en er enkele dagen in Genève verbleef.

Op 08.08.2013 werd een overnameverzoek gericht aan de bevoegde Zwitserse instanties, die op 22.08.2013 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor de overname van de betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag. Hiermee bevestigden de Zwitserse instanties aan de betrokkene een visum, waarvan de geldigheidsduur nog niet was verstrekt op het ogenblik van de asielaanvraag, te hebben verstrekt.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene stelde dat hij een "trafikant" aanzocht om hem en zijn gezin naar een veilig land te brengen. Deze persoon bracht hen eerst naar Zwitserland en vervolgens naar België. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen bezwaar tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Zwitserse instanties en stelde dat hij bescherming wil verkrijgen.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Het aanraden van een Lidstaat door derden of de loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor geen bezwaar tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Zwitserse instanties. Hij maakte geen melding van feiten of omstandigheden die volgens hem zouden wijzen op een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM)

Zwitserland stemde met het akkoord van 22.08.2013 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Zwitserse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling zijn toegelaten te verblijven in Zwitserland tijdens de duur van

de behandeling van zijn asielaanvraag en van de door de wetgeving voorziene steun en opvang genieten.

Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland onderwerpt elke asielaanvraag aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de voorwaarden, die in de bovenvermelde verdragen zijn vervat. Verder kent Zwitserland onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor op 26.06.2013 geen gezondheidsproblemen te hebben. De betrokkene bracht ook na het verhoor geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven om te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland zouden verhinderen of dat de betrokkene door gezondheidsredenen bij overdracht risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM. De betrokkene zal in Zwitserland in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige zorgen verkrijgen.

Een overdracht aan Zwitserland kan door onze diensten worden georganiseerd. De Zwitserse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikel 9(2) van Verordening 343/2003

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Zwitserse instanties.”

1.4. Op 16 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de tweede verzoekster een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd haar op diezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : (...) voornaam : (...) geboortedatum : (...) geboorteplaats : **Karachi** nationaliteit : **Pakistan**
die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **ZWITSERLAND** toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel **9(2)** van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. De betrokkene, haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen vroegen op 24.06.2013 asiel. Bij haar aanmelding legde de betrokkene geen enkel identiteits- of reisdocument voor. De betrokkene werd op 26.06.2013 gehoord en verklaarde dat zij en haar gezin op 17.06.2013 van Karachi (Pakistan) naar Zurich (Zwitserland) reisde via Dubai (VAE) reisde. Ze kwam naar eigen zeggen op 18.06.2013 aan in Zwitserland en reisde nog diezelfde dag door naar België, waar ze twee dagen later, op 20.06.2013, aankwam. Ze voegde toe dat ze haar paspoort diende te overhandigen aan een "trafikant" en stelde niet te weten of een visum werd verstrekt.

Op 08.08.2013 werd een overnameverzoek gericht aan de bevoegde Zwitserse instanties, die op 22.08.2013 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor de overname van de betrokkene en met de behandeling van haar asielaanvraag. Hiermee bevestigden de Zwitserse instanties aan de betrokkene een visum, waarvan de geldigheidsduur nog niet was verstrekt op het ogenblik van de asielaanvraag, te hebben verstrekt.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België (vraag 38) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene stelde dat haar man en zij een "trafikant" aanzochten om hen naar een veilig land te brengen. Deze persoon bracht hen naar België. De betrokkene stelde tijdens het verhoor dat ze zich goed voelt in België, maar uitte geen bezwaar tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Zwitserse instanties.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Het aanraden van een Lidstaat door derden of de loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk maken dat ze door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Zoals reeds vermeld stelde de betrokkene dat ze zich goed voelt in België, maar uitte ze geen bezwaar tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Zwitserse instanties. Ze maakte geen melding van feiten of omstandigheden die volgens haar zouden wijzen op een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Zwitserland stemde met het akkoord van 22.08.2013 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Zwitserse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling zijn toegelaten te verblijven in Zwitserland tijdens de duur van de behandeling van haar asielaanvraag en van de door de wetgeving voorziene steun en opvang genieten.

Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland onderwerpt elke asielaanvraag aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de voorwaarden, die in de bovenvermelde verdragen zijn vervat. Verder kent Zwitserland onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor op 26.06.2013 last te hebben van stress door haar problemen in Pakistan. We merken op dat de betrokkene na het verhoor geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven om te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht van de betrokkene of haar kinderen aan Zwitserland zouden verhinderen of dat de betrokkene of haar kinderen vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM. De betrokkene zal in Zwitserland in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige zorgen verkrijgen.

Een overdracht aan Zwitserland kan door onze diensten worden georganiseerd. De Zwitserse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikel 9(2) van Verordening 343/2003

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Zwitserse instanties.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enige middel voeren de verzoekers een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

3.2. De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

“Overwegende dat de verzoekers een eerste middel nemen van de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 evenals van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken acht dat de Belgische Staat niet bevoegd is om de asielaanvraag van de verzoekers te berechten, maar wel Zwitserland.

Dat deze de terugname op 22 augustus 2013 aanvaard heeft.

Dat de tegenpartij van mening is dat er in geval van terugkeer naar ZWISTERLAND voor de verzoekers geen enkel gevaar bestaat en dat deze de asielaanvragen correct behandelt.

Dat zij van mening is dat ZWISTERLAND onder-tekenaarster is van het Verdrag van Geneve en dat er geen enkele twijfel kan bestaan wat de behoorlijke tenlasteneming van de asielaanvragers betreft.

Dat vastgesteld dient te worden dat dit slechts een theoretisch postulaat is, en dat de tegenpartij de moeite niet genomen heeft om na te gaan wat concreet werkelijk gebeurt.

Dat ZWISTERLAND inderdaad inzake immigratie en asiel thans veel over zich doet spreken.

Dat een wet onlangs aangenomen werd teneinde de asielpolitiek te verharden, wat discriminaties met zich brengt : « les demandeurs d'asile sont fortement stigmatisés et mis à l'écart de la société civile en dehors de tout cadre juridique. La presse étrangère condamne violemment ces pratiques ».

Dat sommigen stellen : « Discrimination, Criminalisation et Expulsion, telle est la logique qui préside désormais à la politique conduite à l'égard des étrangers les plus précaires ».

Dat de detentie- en verdrijvingscentra zich in ZWISTERLAND vermenigvuldigd zijn.

Dat onlangs een betoging georganiseerd werd om de onthaalomstandigheden van de asielaanvragers aan te geven.

Dat een terugkeer van de verzoekers, met hun twee jonge kinderen, in dergelijke omstandigheden de mensenrechten duidelijk schendt.

Dat de tegenpartij de onthaalvermogens- en voorwaarden van de asielaanvragers in ZWISTERLAND duidelijk niet voldoende onderzocht heeft en bijgevolg niet mocht besluiten dat dat een terugkeer van de verzoekers het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen niet zou schenden.

Dat het middel voor oprecht gehouden moet worden.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de motieven van zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 9(2) van de Dublin-II-Verordening.

Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvragen aangezien dit aan Zwitserland toekomt die na een overnameverzoek instemden met de behandeling van hun asielaanvragen op grond van artikel 9(2) van de Dublin-II-Verordening, waarmee zij bevestigden aan verzoekers een visum, waarvan de geldigheidsduur nog niet was verstreken op het ogenblik van de asielaanvraag, te hebben verstrekt. Daarenboven besluit de verweerder dat de betrokkenen niet aannemelijk maken dat zij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM en dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening.

De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In casu kan daarnaast bezwaarlijk gesteld worden dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn, aangezien alle door de verzoekers aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in beide beslissingen worden beoordeeld.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Waar de verzoekers aanvoeren dat Zwitserland inzake immigratie en asiel thans veel over zich doet spreken, dat er onlangs een wet werd aangenomen teneinde de asielpolitiek te verharderen wat discriminaties met zich meebrengt, dat de detentie- en verdrijvingscentra vermenigvuldigd zijn, dat er onlangs een betoging georganiseerd werd om de onthaalomstandigheden van de asielaanvragers aan te geven en dat een terugkeer van verzoekers met hun twee jonge kinderen in dergelijke omstandigheden de mensenrechten duidelijk schendt, wordt vastgesteld dat zij zich beperken tot louter beweringen. Zij brengen geen concrete gegevens aan die deze beweringen kunnen staven. Met dergelijke loutere beweringen slagen de verzoekers er niet in aannemelijk te maken dat zij een reëel gevaar lopen om bij een overdracht naar Zwitserland het slachtoffer te worden van een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM.

Met hun betoog tonen de verzoekers dan ook niet aan dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF